

Mircea N. Peteu s-a născut într-un an de cumpănă pentru România, în anul 1977, când țara s-a cutremurat la propriu, fiind zguduită de un cutremur devastator. În tragicul eveniment, România a pierdut unul dintre cei mai mari actori ai săi, pe Toma Caragiu. Totuși, în acea perioadă, cultura era în plină ascensiune - țara era împânzită de cinematografe, săli de spectacol, studiouri de film etc...

La acea vreme, Brașovul, orașul natal al lui Mircea, era un centru industrial puternic, cunoscut pentru producția de camioane, tractoare și avioane. Agricultură era, de asemenea, bine dezvoltată, Brașovul fiind renumit pentru cultura cartofului, sfecei de zahăr, a orzului pentru fabricarea berii, porumbului, grâului și ovăzului.

Mircea, însă, a locuit de când se știe în Săcele, lângă Brașov, și-a petrecut primii ani din viață alături de bunicii materni, Moise N. (mocan săcelean)* și Margareta, unde a experimentat viața la țară. Aceștia aveau o mică gospodărie cu oi, vacă, găini și alte animale. Astfel, Mircea fiind aproape de bunici, dar și de părinți, a luat contact atât cu viața la oraș, dar și cu cea specifică mediului rural - crescând în cinste, omenie și cu frică de Dumnezeu.

A devenit șoim al patriei și apoi pionier, până când în 1989 a avut loc revoluția. Pionieratul era o formă de a-i stimula pe elevi să învețe cât mai bine, iar, în funcție de note și participări la olimpiade, primeau un șnur simbolic: primul era cel roșu, apoi galben - pe care l-a primit și autorul, iar cel mai înalt grad era cel albastru.

După revoluție, Mircea s-a dedicat agriculturii și iubirii pentru cai, libertate și patriotism, refuzând oportunitatea de a emigra în Statele Unite ale Americii cu viza de la Loteria Vizelor. Deși pasiunea pentru animalele sălbatice și domestice l-a determinat să absolve o facultate în domeniul silvic, din păcate, se numără printre cei care nu au reușit să profeseze în domeniul studiat, găsindu-și satisfacția în agricultura de subzistență din propria gospodărie, unde nu au lipsit cai, vaci, oi, păsări și bunul și rezistentul UTB 650.

* Pe vremuri, ei făceau transhumanță până la câmpic; astfel a apărut localitatea Săcele din județul Constanța.

Mircea N. Peteu

Străina cu ochii verzi

Editura Ler
Dragodana - 2024

Cuprins

<i>Introducere</i>	7
Capitolul I	
<i>GPS</i>	13
Capitolul II	
<i>Plaiuri mioritice</i>	32
Capitolul III	
<i>Drumul iubirii</i>	80
Capitolul IV	
<i>Impuls</i>	125
Capitolul V	
<i>Două săptămâni</i>	150
Capitolul VI	
<i>Made for Romania</i>	220

Capitolul I

GPS

Suntem într-o pădure rară de brazi groși, cu trunchiurile de vreo 80 de ani vechime. În jurul lor domnea o liniște deplină. De undeva, de pe un drum forestier, începură să se audă zgomotele pietrișului care se mișca sub greutatea roților unui SUV (Sport Utility Vehicle). Prima care apăru în peisaj a fost imaginea unei jante, aceasta părea că se învâрте încet, deși, în realitate, vehiculul mergea destul de repede. În scurt timp, privirii ni se alătură întregul autovehicul și, odată cu el, cei trei ocupanți: un domn, o doamnă, iar pe bancheta din spate, o domnișoară ce părea frământată de ceva.

Era vorba de o familie de străini care cutreiera țara noastră, ghidați fiind de un sistem tip GPS (Global Positioning System); navigator care i-a condus pe acel drum forestier ce ducea la niște cătune izolate din munți. Nu se știe dacă acesta era scopul vizitatorilor noștri, însă se vedea că ei admirau împrejurimile, deși erau puțin sceptici vizavi de drum și de locul în care ajunseseră. Seara trecută și în dimineața acelei zile plouase destul de bine, dar acum ziua se arăta frumoasă.

— Tată, se adresă fata într-o limbă străină; te rog oprește.

— Bine, bine, uite acolo în față este un loc drept, am să opresc acolo.

— Grăbește-te, te rog.

— Ok.

Domnișoara, în jur de 21-22 de ani, coborî cu grijă din SUV și se îndreptă către un loc ascuns, presată fiind de necesitățile fiziologice. Pădurea fiind mai rară în apropierea drumului, iar fata mai pudică, în loc să meargă la deal, a ales varianta văii. Apucă să termine și, cum era cu ochii către partea din care venise, se uita, observând că aproape în toate direcțiile peisajul părea identic, chiar la 360°. Apoi făcu un pas în spate și alunecă cu o bucată de stâncă cu tot. Ea, cum era tot cu ochii spre drum, să nu o vadă cineva, nu a observat că în spatele ei era o râpă, iar de acolo se vedea o întregă vale cu pante împădurite.

Fata căzu întâi pe burtă, apoi se roti pe spate cu picioarele înainte, se lovi de o cioată, se rostogoli, trecu apoi peste o potecă îngustă, iar în locul unde căzu, rămase nemișcată. În felul acesta se depărtase destul de mult de mașină.

După un timp, părinții rămași la SUV începură să se îngrijoreze, o strigară și începură să o caute prin împrejurimi. Urmă un moment de panică, căci constatară că nu aveau semnal la telefon, nici măcar pentru un apel de urgență la 112; se duseră chiar până la râpa în care căzuse fata lor, dar niciun semn din partea ei. Părinții se întoarseră la mașină și se hotărâră să continue drumul în speranța că vor găsi pe cineva pentru ajutor sau semnal la 112.

La un timp după eveniment, pe cărarea peste care a sărit fata în căzătura ei lungă, apăru un

fecioraș cu un cal de o culoare inconfundabilă. Calul era încărcat cu desagi, căci venise din sat la căruță până la baza muntelui, iar apoi băiatul pusese șaua pe el și legase desagile de șa; bine'nțeles că nu lipsea tovarășul de nădejde al unui muntean, Buzdugan, un cățelandru de ciobănesc carpatin până într-un an. Băiatul avea în jur de 27-28 de ani. Mergând așa, îi vorbea calului despre Raluca, o fată de 19 ani care-i plăcea lui mult; și ea era încântată de felul lui de a fi, de vorbele frumoase pe care i le spunea, și nu erau vorbe în vânt. Raluca era o fată jucăușă și părea puțin naivă, așa cum sunt fetele la acea vârstă. Ea însă avea gândurile împărțite și la alți băieți, iar faptul că dorea să plece, nu doar din satul ei la oraș și chiar peste hotare, nu-i prea surâdea băiatului nostru.

Cum vorbea el cu calul, se trezi că Buzdugan o șterge de lângă el și începe să latre, așa nici de joacă, nici de om rău, ci un lătrat diferit, scurt și apăsător. Câinele s-a apropiat de fata care zăcea cam la 30 de metri mai la vale de potecă.

— Buzdugan, vino înapoi! Buzdugan, hai înapoi! strigă băiatul mai tare. Buzdugaaan! Haide, lasă căprioarele, să nu te pierzi, ori ai dat de vreun urs... Hai, vino aici! strigă îngrijorat Vlad.

Câinele însă nu dădea niciun semn că s-ar întoarce. Continua să latre pe loc, dar cu mici pauze.

Vlad este numele eroului nostru, el avea la brâu un cuțit de vânătoare făcut de tatăl lui, avea prășele din corn de cerb și, ca să nu-l piardă, teaca din piele avea o piedică. În acel moment, Vlad îi scoase piedica pentru a-i fi la îndemână, în caz că

Buzdugan a dat de urs, iar acesta din urmă avea să-i atace.

El era pregătit să se apere, căci era un om voinic, părea suplu dar era puternic și neînfricat.

— Buzdugan, hai vino înapoi, strigă el din nou, înainte de a pleca către câine.

Urs nu era, atunci s-ar fi agitat și calul, se gândea Vlad, apoi a legat calul de o cracă și plecă către câine. Câinele lătra tot pe loc, semn clar că a descoperit ceva.

— Ho, că vin, să văd ce ai descoperit tu acolo.

Când ajunse aproape, Vlad văzu fata întinsă pe jos, plină de pământ și cu răni clar vizibile. Așa cum am mai zis, Vlad era un băiat destul de înalt și bine făcut, nici slab dar nici gras. Avea brațele muncite de la coasă, tăiat lemne, așa că nu-i veni foarte greu să ridice fata și să o ducă până în poteca îngustă unde legase calul. E drept că nici fata nu era prea grea, era un om potrivit atât ca înălțime, trup cât și ca greutate. Vlad o puse inițial pe iarbă, după care dezlegă de pe șaua calului o haină mai groasă, pe care așeză din nou fata; aceasta era lemn, nu avea nici o reacție.

— Ce tândală sunt, nici nu am verificat dacă e vie, zise el oarecum speriat; no, dacă e moartă, am intrat la belea.

Băiatul se așeză în genunchi lângă ea, o privi lung și se gândi cum să facă mai departe; atunci observă că i se ridică pieptul și realizează că trăiește.

— Am scăpat, zise el oftând.

Scoase din desagă o sticlă cu apă, bău o înghițitură zdravănă, apoi scoase din buzunar o batistă; ca orice bărbat care se respectă, avea la el o

batistă țesută de casă, chiar și cu floricele. Puse apă pe ea și începu s-o ștergă pe față apoi mai departe.

— De unde ai apărut, ori oi fi o „Lostriță”*, din sat nu ești și oricum satul este departe tare.

Ușor, ușor îi șterse fața de pământ, de unde apăru un chip finuț și doi ochi verzi ca marea – ne oprim asupra ei mai târziu.

— Parcă ai fi un îngerăș căzut din cer tocmai în calea mea.

Rupem puțin firul poveștii și ne îndreptăm atenția către părinții fetei; aceștia discutau destul de aprins în mașină.

— Trebuia să mai căutăm, spunea el, am plecat prea repede, măcar dacă am fi claxonat, poate așa auzea și ea și ar fi răspuns.

— Uite, ajungem imediat într-un oraș și cerem ajutor acolo; unde să mai căutăm noi mai departe prin pădure, dacă ne rătăceam și noi pe acolo?

— Cum să ne pierdem, tu auzi ce spui?!

— Da, că tu ai luat-o pe drumul ăsta de piatră; trebuia să-ți dai seama că e greșit.

* Lostrița – face referire la povestirea „Lostrița” scrisă de Vasile Voiculescu. De asemenea, Lostrița este cel mai mare salmonid din apele României, se înrudește cu păstrăvul, iar specia este aflată sub protecție totală. Lostrița se mai găsește liberă pe ape curgătoare de munte și mai există o singură păstrăvărie care se ocupă de creșterea, conservarea și înmulțirea ei. Locația se află în localitatea Ceahlău, județul Neamț.

Mergeau cu mașina mai bine de două ore și nu au dat de nici o casă, iar GPS-ul îi ducea din memorie, nu comunica online. Discuția celor doi ajunsese în punctul în care se punea problema dacă să se întoarcă să o caute iar sau să continue drumul; era deja trecut de ora 16:00.

Prin bătaia vântului, ce se pornise din senin, imaginea ne poartă peste vârfurile copacilor la o stână. Stâna este un loc izolat din munți unde oamenii își duc vara animalele din ogradă la păscut. Stâna noastră are în centrul atenției o cabană în care se găsea o cameră mare cu sobă pentru gătit tip cizmă din cărămidă specială; 2 camere separate cu paturi, cămară rece. Cabana era dotată cu de toate: rafturi, veselă, covoare ornamentale pe pereți, tot ceea ce era nevoie în orice casă. Asta dovedește că în zonă nu umblau oameni stricători sau hoți; bine'nțeles că ușa avea cheie și lacăte. Cei care locuiau aici și aveau grijă de ea au adus chiar panouri fotovoltaice pentru iluminat, încărcat bateria de la gardul electric ce înconjura animalele, un radio – deși rar prindea semnal aici – telefonul nelipsit care, deși nu avea semnal aici, oamenii îl foloseau pe post de ceas sau ascultau muzică.

Fiind aproape de ora 16:00, oamenii se pregăteau de mulsul oilor; acum apare în cadru tatăl lui Vlad, Ion, trei ciobani mulgători și un băiat care mâna oile la poartă.

– Măi, Nea Ioane, da` ficiorul ăsta al matală nu mai apare? Că ar fi trebuit să ajungă.

– Cred că îl mai ține Mamă-sa prin preajmă, că nu l-a văzut de o lună, râde unul dintre ciobani.

– Bă, io cred că nu mai vine deloc, o fi plecat la mare cu cine știe ce mândră, că la tineret nu-i mai stă gândul la muncă.

– Știu eu de ce îl așteptați voi, șmecherilor, zise Nea Ion.

– De ce?

– Să vă aducă oareșce rachie, aia vă arde pe voi.

– Să nu cumva să uite, ca data trecută, că-l trimit înapoi; că așa am să fac și eu când o veni să mă roage să-i bat coasa.

– Da, tu ce crezi, că mai e copil mic, își bate coasa de mult, zise Nea Ion.

Vlad, săracul nu știa ce să facă cu făptura ce-i ieșise în cale: a crezut că dacă îi dă apă, fata se va trezi ca din vis, însă nu a fost așa de simplu. După ce i-a pipăit mâinile și picioarele, să se asigure că nu are ceva rupt, apoi s-a uitat cam pe tot corpul să nu se vadă sau să se simtă ceva deosebit.

La cap a văzut că avea părul încleștat și a spălat locul respectiv, a luat batista și a pus în ea niște lut și pământ dintr-un mușuroi de furnici, l-a ținut puțin cu mâna, apoi a legat batista cu baticul ce-l purta la gât. Vlad avea multe cunoștințe medicale, era un băiat educat și foarte respectuos, terminase un liceu și absolvise un colegiu universitar de 3 ani. Toate acțiunile lui erau calculate, studiase fata cu decența cuvenită, dar și ținând cont de condițiile în care a găsit-o.

Agățat de șa, stăteau un toporaș ușor și o bucată de sfoară. Vlad a luat toporașul și s-a apucat să facă o tânjeală ca o targă pe care dorea să așeze fata; destinația lor era destul de departe. Aceasta era singura metodă posibilă, chiar dacă din sat putea

ajunge cu o mașină la un ajutor specializat, ar fi fost mai departe. Se apropia și noaptea, și se putea întâmpla orice pe drum, chiar dacă avea la el lanternă și câinele alături. Băiatul s-a apucat, a tăiat doi pari pentru laterale și niște bucăți mai subțiri de pus de-a curmezișul, apoi le-a legat cu sfoară, a pus niște cetină de brad deasupra, ca să poată așeza fata cât de cât pe moale. Apoi, din aceeași sfoară, a făcut un fel de chingă, cu care a legat fata ca nu cumva să alunece de pe „targă”. Între timp, a avut grijă, ca din când în când, să-i umezească buzele fetei; a încercat chiar să-i dea să bea apă, dar fără prea mult succes, așa că s-a mulțumit să-i strecoare niște picături din când în când.

Într-un final, mulțumit de ceea ce a făcut, a plecat la drum. Poteca pe care aveau de mers era pe alocuri foarte îngustă; Vlad a fost nevoit să stea în spatele tării și să o țină, s-o susțină să nu scape la vale. A putut face acest lucru fiindcă avea un cal educat care mergea bine și condus din spate, fără hățuri; plus de asta, calul cunoștea foarte bine traseul, îl făcea de ani buni.

Caii sunt niște animale foarte inteligente, cu o memorie foarte bună, este de ajuns să facă un drum o singură dată, ca apoi să-l recunoască și să meargă aproape singuri. Caii au și un simț al casei foarte dezvoltat, la fel ca și câinii; nu degeaba amerindienii îi spuneau „câine mare”, nu aveau un cuvânt corespondent doar pentru cal. Se știe că ei au cunoscut calul odată cu invazia spaniolilor. Nu știu dacă comparația este potrivită, dar știu că în anumite limbi se practică și astăzi asemenea cuvinte grupate; un exemplu ar fi cuvântul piseoi,

care, tradus „motamo”, i se spune: „pisică mică”. Sunt cunoscute cazuri când oamenii se duceau cu produse în piețele din oraș, la zeci de kilometri de casă, iar când se întorceau spre casă, doborâți de oboseală, adormeau în căruță. Când se trezeau erau în fața porții, în bătătură – în unele zone nu aveau poartă, iar la curte îi spuneau bătătură – sau foarte aproape de casă. Bine’nțeles asta era valabil în perioada când erau foarte, foarte puține mașini.

Aproape să se întunece, când familia fetei a ajuns cu mașina la o casă aflată undeva pe o coamă de munte, sperați, au deschis poarta și au început să strige:

— Hello! Hello! Este cineva?

Din casă ieși un bărbat care nu înțelegea ce vorbeau aceștia, însă a priceput că este ceva grav și urgent.

— Marie, nu înțeleg ce vor oamenii ăștia, merg până la Grigore, că sunt copiii la ei, poate aceștia înțeleg ceva.

Omul le-a făcut semn celor doi să-l urmeze, a tras poarta după el și a luat-o pe jos înainte. Cum casa vecină se vedea mai departe, cei doi părinți îl împingeau mai mult pe bietul om în mașină decât să-l invite să meargă cu autoturismul lor. Ajunși la o casă, Vasile i-a făcut semn șoferului să oprească și a coborât.

— Grigore, hai până afară, îi strigă acesta, încercând să acopere lătratul câinelui.

— Da, ce-i bai, Nea Vasile, la ora asta?

— Hai! Hai, că tu poate pricepi ce zic oamenii ăștia.

— Da, poftiți mai aproape.

Părinții au început să vorbească de data asta în engleză, poate îi înțelegea, dar nici Grigore nu înțelegea, bine'nțeles, așa că i-a invitat în casă.

— Haideti, că aveți noroc! Sunt nepoții mei aici și poate vă înțeleg ei, că învață la școală limbi străine.

Nepoții lui Grigore erau în vacanță la el, avea o fetiță în clasa a 5-a și un băiețel în clasa a 3-a. Fetita era suficient de mare încât a înțeles ce se întâmplase cu fata celor doi. Din păcate, era deja noapte și nu se putea face nimic până dimineață, nu era nici aici semnal la telefon, iar, chiar dacă autoritățile s-ar fi pus în mișcare, oricum nu aveau cum să cerceteze pe întuneric, și mai mult, fata lor nici nu mai era în zonă, Vlad deja o luase de acolo.

La stână se făcuse noapte, iar Vlad nu apăruse, Nea Ion era puțin îngrijorat și vorbea cu oamenii la masă:

— Vlad cam trebuia să ajungă până acum; ori să fi amânat pe mâine. Să se fi întâmplat ceva acasă?

— Apăi, ai dreptate, dacă nu vine azi, o veni mâine. Sigur nu venea el să-l apuce noaptea, zise unul dintre ciobani.

— Doar știi cum e el, când are de plecat undeva se scoală cu noaptea'n cap ca să meargă pe ziuă, spuse altul.

— Sigur, azi nu bem rachiu, nu-ți fă griji, Nea Ioane, vine mâine.

Nea Ion își căuta lanterna cea mare, nu era împăcat cu întârzierea lui Vlad, așadar se pregătea să meargă înaintea lui, instinctul îi spunea că ceva s-a întâmplat. Avea încredere în fiul lui cel mare, știa că și el are lanternă și l-ar fi văzut în noapte

dacă ar fi fost pe poteca ce ducea la stână. Avea el un loc de unde s-ar fi văzut orice luminiță, apoi de acolo se putea întoarce liniștit la cabană. Dar, la un moment dat, se aude o mică hărmălaie: unul dintre câini a început să latre, apoi și alții, dintre cei legați, lătrau, așa cum latră un câine când vine stăpânul acasă.

— No, ăsta trebuie să fie Vlad.

Da, într-adevăr, se vedea licăritul unei lanterne; Vlad își făcea apariția, Buzdugan atunci i-a luat-o înainte, bucuros că și-a reîntâlnit prietenii. Trecuse doar o săptămână de când Vlad a coborât în sat. Ultima bucată de drum era destul de lată, astfel încât Vlad venise cu calul prins din scurt de hățuri (dârlogi – hăț scurt folosit în călărie). La auzul gălăgiei, cei din cabană au aprins toate becurile de afară și au rămas surprinși când au văzut că Fux trăgea ceva după el, așa că s-au dus curioși.

— Copilul ăsta are minte, zise tatăl lui. A adus lemne după cal.

— Ei na, zise un cioban.

— Măi, Vlad, ce-i cu tălga aia după cal?

Fata nu se vedea deloc, Vlad a avut grijă s-o învelească, se făcuse foarte frig, chiar și desagile au fost puse în jurul ei. Iar pulovărul lui Vlad îi proteja cât de cât picioarele, împreună cu tricoul; Vlad s-a încălzit și era doar în cămașă, iar cum a grăbit pasul îl transpirase și pe Fux, mai ales că acesta avea șaua pe spate.

— Tată, nu-ți vine să crezi, am găsit o fată leșinată în pădure. Uite-o!

— Hai să o ducem în casă, repede.